ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce E. M., zastoupeného JUDr. Hanou Fučíkovou, advokátkou se sídlem Praha 4, náměstí bratří Synků 4, proti žalovanému Ministerstvu vnitra, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 8. 2003, čj. 9 Az 125/2003 - 20,

takto:

I. **Kasační stížnost se zamítá.**

II. **Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**

III. **Odměna advokátky JUDr. Hany Fučíkové se určuje částkou 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.**

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 15. 1. 2003, čj. OAM-1181/VL-06-K03-2001. Tímto (posledně uvedeným) rozhodnutím nebyl stěžovateli udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) a současně bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Rozsudek Městského

soudu vycházel ze skutečnosti, že žalobce nenaplnil žádnou ze zákonných podmínek pro udělení azylu a proto jeho žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel proti tomu v kasační stížnosti namítá, že soud nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí a v důsledku toho i nesprávně právně posoudil žádost o azyl. Dále uvádí, že důkazy, které si soud opatřil pro rozhodnutí, nebyly úplné a proto tedy nemohl správně usuzovat na skutkové a právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje odpovědět. Zdůrazňuje, že rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů, tedy že zde není logická vazba mezi rozhodnutím a podkladem pro ně. Proto stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný nevyužil možnost se ke kasační stížnosti vyjádřit.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mimojiné, pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku – takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Ze správního spisu soud zjistil, že návrh na zahájení řízení o udělení azylu stěžovatel podal 12. 2. 2001 a pohovor k důvodům návrhu byl proveden dne 26. 9. 2002 v p. s. K. n. O. V rámci návrhu a pohovoru stěžovatel uvedl, že důvodem návrhu na zahájení řízení o udělení azylu jsou ekonomické problémy. Věřitelé mu vyhrožují, protože jim dluží peníze. Dále dodal, že v Moldavské republice neměl problémy s policií či se státními úřady a nikdy nebyl trestně stíhán. Na otázku, co by mu hrozilo v případě návratu, odpověděl, že se obává možného dalšího jednání ze strany věřitelů, bojí se o sestru a matku. Žalovaný rozhodnutím

ze dne 15. 1. 2003 stěžovateli azyl neudělil podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu.

Proti tomu podal stěžovatel dne 28. 3. 2003 žalobu, ve které opětovně zdůraznil skutečnosti již uvedené v kasační stížnosti. Dodal, že by v zemi původu v případě nutnosti návratu byl vystaven pronásledování a psychickému násilí ze strany věřitelem najatých osob. Zdůraznil, že na základě znalosti poměrů v zemi původu ví, že orgány představující státní moc nejsou fakticky schopny poskytnout ohroženým osobám adekvátní ochranu a proto se s žádostí o pomoc obrátil na Českou republiku. Uvedl, že si je vědom toho, že důvody pro něž požádal o azyl, neodpovídají zcela přesně podmínkám stanoveným pro udělení azylu v § 12 azylového zákona. Závěrem požádal soud o posouzení možnosti udělení humanitárního azylu podle § 14 azylového zákona. Navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného a věc vrátil zpět k dalšímu řízení. Rozsudkem městského soudu byla žaloba proti rozhodnutí žalovaného zamítnuta jako nedůvodná.

Podmínky pro udělení azylu jsou stanoveny v ustanovení § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu. Podle § 12 zákona o azylu se udělí azyl cizinci, jestliže je v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož má občanství.

Stěžovatel ve své žádosti o udělení azylu uvedl, že hlavním motivem jeho žádosti je pronásledování věřiteli, kterým nevrátil zapůjčené peníze. I sám stěžovatel dodal, že si je vědom toho, že důvody pro udělení azylu stanovené v § 12 azylového zákona zcela nesplňuje.

Ze správního spisu a vydaného rozhodnutí žalovaného vyplynulo, že žalovaný se všemi podstatnými skutečnostmi, které stěžovatel v průběhu správního řízení uvedl, zabýval a zhodnotil je po stránce skutkové i právní. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zřejmé, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Stěžovatel v podané žalobě neuváděl nic, co by zpochybňovalo skutkový stav, tak jak byl žalovaným zjištěn a v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsán. Námitka, že skutkový stav byl na podkladě shromážděných důkazů posouzen nesprávně, proto není důvodná.

Ve vztahu k udělení azylu podle § 12 zákona o azylu závěry odpovídají skutečnostem uvedeným ve spise vyplývajícím ze žádosti stěžovatele, obsahu pohovoru a i ze zprávy o situaci v zemi původu.

V řízení před správním orgánem tedy nedošlo k tvrzeným vadám, které by byly důvodně vytýkány žalobou a městský soud by měl v jejich důsledku správní

rozhodnutí zrušit; nedošlo k naplnění důvodů kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

K žádosti stěžovatele o veřejné projednání věci Nejvyšší správní soud uvádí, že podle § 109 odst. 1 s. ř. s. rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání. Považuje-li to za vhodné nebo provádí-li dokazování, nařídí k projednání kasační stížnosti jednání. V daném případě nebyly splněny podmínky pro nařízení jednání, proto Nejvyšší správní soud rozhodl bez jednání.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Stěžovateli byla pro toto řízení před soudem ustanovena zástupcem advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátky částkou 1 x 1000 Kč za jeden úkon právní služby – převzetí a příprava věci a 1 x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. května 2005

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu